

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van over land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt worden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de Duinen. — 418. Leo op de Kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de Slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De vrijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den Nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het Spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond Eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de Deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberge. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't Dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten Schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een Gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Woezen van de Beukenharst. — 455. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsmann. — 459. De Heldin van Maastricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het IJs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Grootte Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Tweemaal gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schooler. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtreiziger. — 478. De Kinderen van den Visscher. — 479. Een vlucht in Rusland. — 480. Het Turfschip van Breda. — 481. Kerstmis in Sneeuw en IJs. — 482. Een vreemde Oudejaarsavond. — 483. De Tooveres van het IJs. — 484. Een Cow-Boy in de Gevangenis. — 485. De Jonge Strandlooper. — 486. Een Wonderbare Terugkeer. — 487. Het gestoorde Kamp. — 488. Een blijde Wederkomst. — 489. Het geheim van het Kraaienhof. — 490. De Ridder met het Zilveren Kruis. — 491. De Heldin van den Vuurtoren. — 492. Koning Albert I. — 493. Koning Leopold III. — 494. Het Licht in de Duinen. — 495. Voetballers in Amerika. — 495bis Koning Albert aan den IJzer. — 496. Vaders Vlucht. — 497. Een Martelares. — 497bis Te Marche-les-Dames. — 498. De Jonge Verstekeling. — 499. Ada's Avontuur. — 500. Uit het Leven van A. Hans.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS : 60 CENTIEMEN.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

De Boef van Elsloo

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

DE BOEF VAN ELSLOO

I.

Wel twintig jongens liepen na schooltijd naar het landgoed « Elzenburg », even buiten het dorp Elsloo. De hof van de groote villa was aan vier zijden door een hoogen muur afgesloten en de bouwmeester had aan den voorkant nauwelijks plaats ovr gelaten voor de zware poort.

Maar over den achtermuur hingen de dikke takken van kastanjelaren. En nu in September vielen de stekelige borstels, waaruit de gladde, bruine, tamme kastanjes puilden. Elken dag, 's morgens vóór de school begon, dan om half twaalf en half twee en na vier uur was het hier een jacht naar die vruchten! Hoe ijverig zocht men in de afgevallen bladeren! En bij het worstelen om den buit te veroveren, gaf men er niet om, dat de stekeltjes der hulzen in de handen

prikten. Als het 's avonds hard woei, zeiden de kinderen: « O, vannacht zullen er veel kastanjes vallen! » En menigeen stond een uur vroeger op, om maar het eerst bij den Elzenburg te zijn. Men was niet tevreden, met wat er op den grond lag, maar wierp stokken en steenen naar de boomen, om nog meer van die groene bolsters te doen vallen. Soms verscheen dan wel eens tierend en dreigend, Jef, de tuinman van mijnheer Volders, die het landgoed bewoonde. De jongens stoven weg; nauwelijks was de hovenier weer verdwenen of de bende keerde terug.

— Ze zijn als de musschen op een graanakker, bromde Jef eens tot Hendrika, de dochter van zijn meester.

— Och, laat ze doen! Van mij zouden ze wel eens in den tuin mogen rapen ook, antwoordde de goedhartige jonge dame.

— Maar dat wil mijnheer volstrekt niet hebben en hij heeft groot gelijk. Geef aan die bengels één vinger en seffens nemen ze uw heele hand! Ze zouden ook om peren en appels komen en allerlei schade aanrichten. Er zitten wilde roefels onder. Gij kent ze niet!

— — — — —
Weer was de nammiddagschool uit. en renden

de knapen naar den Elzenburg. Veel was er nu niet te rapen.

Jantje Danink, een jongen van zeven jaar, legde toch de hand op een opengebarsten bolster met drie groote kastanjes. Dries Linter, die wel twee maal zoo oud was, wilde hem de vruchten afnemen, maar kreeg plots een ferm draai om de ooren.

Woedend richtte hij zich op.

— Wie durft er mij te slaan! tierde hij.

— Ik, lafaard, antwoordde een jongen, die even oud, maar toch kleiner was.

— Ha, gij Pol Mielens! altijd dezelfde valschaard!

— Zeg dat nog eens!

— Mij van achter aanvallen! riep Dries Linter, als hevig verontwaardigd over dit onrecht.

— En wat deedt gij? Kastanjes van het klein Jantje afnemen! Ha, dat is durven! spotte Pol.

— Ik had ze het eerst gezien!

— 't Is niet waar! beweerde Jantje.

Pol Mielens toonde Dries Linter een handvol kastanjes.

— Pak die eens weg! hernam hij. Durf nu ook. Maar ik ben geen kind van zes jaar, hé!

— Ge zult die wel van een ander gestolen hebben!

Paf... Dries kreeg weer een klets, maar hij verweerde zich toch en de knapen geraakten aan

het vechten. De anderen stonden er in een kring rond. Het werd een geweldige worsteling. De jongens vielen op den grond, rolden over de bladeren en bolsters, die in hun gezicht en armen prikten. Nu lag Dries dan weer Pol boven. Ze hijgden van inspanning en woede. Een toeschouwer, Leon Raes, had zich al van de kastanjes meester gemaakt, welke Pol Mielens in den strijd liet vallen.

— Dat is niet eerlijk! Ge zijt een dief! riep Jantje Danink tot Leon.

— Wilt ge zwijgen! snauwde deze.

Daar verscheen om den hoek van den muur een meisje van zeventien jaar. Met een ruk trok ze Pol Mielens los en zei nijdig:

— Hier liggen vechten, als ge weet, dat moeder op u wacht!

Het was zijn zuster Lies.

— 't Ventje moet mee, om het kindje te wiegen! spotte Dries Linter, alsof het belachelijk is, dat een jongen thuis wat helpt.

Pol Mielens wilde weer op Dries toevliegen, maar zijn zuster weerhield hem.

— Ge zult meegaan, gebod ze.

— Neen!

— Leon Raes heeft uw kastanjes opgepakt! zei Jantje, die voor Pol partij trok.

— Terug geven! beval Pol.

— Ik hield ze bij voor u, beweerde Leon, die

echter zeer kwaad naar Jantje keek, maar gewillig zijn buit afstond, want hij vreesde Pols vuisten.

— Naar huis! treiterde Dries Linter. Ik hoor het kindje tot hier schreeuwen. Haast u, trek aan de wieg, of misschien moet ge uw dronken vader in bed steken!

Eenige andere jongens lachten. Pol wrong zich, om uit de handen van Lies te geraken. Het lukte en hij stormde op Dries los en beukte hem tegen den grond. Hij gaf hem een geweldigen stamp en toen vluchtte hij weg, om aan zijn zuster te ontkomen. Dries Linter gilte van pijn, en drukte de handen in de zijde, waar hij den fellen schop had gekregen. Een tijdje lag hij te kronkelen.

— Sta maar op, zei Lies Mielens. Wat hebt gij van onzen vader te zeggen!

Ze liep dan haar broer na, maar kon hem niet meer inhalen. Ze keerde naar huis terug en zag, dat Dries Linter recht krabbelde en nu Jantje wilde afranselen. Maar de kleine jongen vluchtte.

De familie Mielens woonde tien minuten van hier, ook buiten het dorp. Lies kwam aan het vervallen huisje, eigenlijk een hut met eenige kromme koterijen er bij, waarin een varken, konijnen en kippen gekweekt werden. Vader Mielens had wat land en werkte ook nu en

dan op groote hoeven of kapt boomen in het bosch. Hij was een sterke kerel, maar dikwijls zat hij uren in een buitenherberg en kwam dan dronken thuis. Zoo maakte hij zijn gezin tot een hel. Hij sloeg vrouw en kinderen, schold en raasde en, al schaamde hij zich daarover, wanneer hij nuchter was, toch beterde hij zich niet.

Zijn vrouw had een droevig en moeilijk leven en vooral 't Winters leed ze armoede met haar vijf kinderen, waarvan Lies en Pol de oudsten waren.

— Is Pol niet mee? vroeg vrouw Mielens, toen Lies alleen binnen kwam.

— Neen. Hij was bij den Elzenburg aan het vechten en hij is dan weg geloopen. Ik kon hem niet vasthouden.

— O, hij wordt juist zulk een nietwaard als zijn vader! kloeg moeder wanhopig.

Dikwijls moesten de kinderen zulke taal hooren. Twee kleineren speelden op den weg en waren vuil en haveloos. Een wichtje van een paar jaar zat met besmeurd gelaat in een stoel.

— Lies, dan moet ge zelf konijneneten gaan snijden, zei vrouw Mielens. Ik zal het Pol straks inpeperen en hij moet zonder eten naar bed.

— — — — —
Pol was verder geslenterd. Hij wist wel, wat

hij thuis doen moest, maar hij had geen zin ergens aan een berm of een gracht gras te snijden. Andere jongens speelden ook. Waarom moest hij altijd werken na schooltijd?

Pol voelde honger en hij trok over den boomgaard van een hoeve.

— Krijg ik een boterham? vroeg hij aan een meisje, dat de vensters zeemde.

— Gij zijt de jongen van Karel Mielens.

— Ja.

— Is er thuis geen eten! Heeft uw vader weer alles verdronken? snauwde het meisje ruw.

— Valsche prij! Houd uw brood! riep Pol nijdig uit en hij liep heen. Hij kon het niet verdragen, dat men op zijn vader schimpte en toch verachtte hij zoo heftig zijn dronkenschap en de ruwe manieren. Maar anderen moesten er over zwijgen.

De jongen ging wat verder en vroeg een boterham in een kleinere woning. Een vrouw gaf er hem een met een stuk spek. Pol bedankte en verwijderde zich. Hij bedelde wel meer. 's Winters werd hij er zelfs op uitgestuurd om aalmoezen te vragen in een andere gemeente. In het eigen dorp wilde moeder dat niet.

Pol zat nu een tijdje aan den rand van het groote bosch, dat een uitlooper was van het Zoniënwood. Smakelijk at hij. 't Begon weldra te schemeren. En nu keerde de jongen in de richting

van den Elzenburg terug. Hij moest veel kastanjes hebben. Hij kon die morgen verkoopen aan den zoon van den notaris. Die mocht zelf niet gaan rapen en moest in den tuin bij de ouderlijke woning spelen.

Aan den muur van het landgoed was er thans niemand meer.

— Nu kan ik mijn slag slaan, dacht Pol Mielens.

Hij haalde uit zijn zak een lang touw, waaraan een haak zat. Hij wikkelde het los en wierp het met een eind over den muur. Hij moest dit eenige malen herhalen, alvorens de haak in den bovenrand bleef haperen. Nu zat de koord stevig vast en vlug klom Pol er langs naar boven. Dadelijk klauterde hij in een kastanjeboom. Langs den stam liet hij zich naar beneden glijden. Nu stond hij in den hof van den Elzenburg, streng verboden gebied. Maar daaraan stoorde de knaap zich niet. Hij was er al dikwijls geweest om kersen, pruimen, bessen, peren en appels en nooit had men hem ontdekt.

— Daar begint die verwenschte hond weer te blaffen, maar hij ligt toch vast, zei Pol.

Hij liep wat dieper den tuin in. Hij wist, dat ginder onder zware boomen een massa kastanjes lagen. Hij kon er op den tast vinden, zooveel hij wilde. Dat was wat anders dan in de bladeren buiten het park te zoeken. Al zijn zakken

moesten vol. Sukkelaars als Dries Linter wisten niet, hoe hij altijd kastanjes kon verkoopen. Morgen kreeg hij weer een halven frank. Dan kon hij papier koopen voor sigaretten. Tabak kaapte hij van vader. Dries Linter! Ha, die zou nu wel genoeg hebben met dien stamp, en morgen zooveel praits niet meer verkoopen.

— En als hij nog eens iets van vader durft zeggen, ransel ik hem bont en blauw, besloot Pol.

Zoo haalde hij zijn buit binnen. Maar eensklaps klonk het geblaf veel dichterbij.

— De hond is los! zei de knaap erg verschrikt.

Hij sprong recht.

— Tegen dien grooten loebas kan ik niet op, dacht hij en hij wilde terug loopen naar den muur.

Maar daarvoor was het te laat. De hond bleek al dichtbij. Pol omklemde den stam van een boom. In een wip zat hij op den onderste tak. Daar voelde hij zich nog niet veilig genoeg. Hij steeg hooger. Beneden huilde het groote dier.

— Kom eens bij me, als ge kunt, groote laawaaimaker! spotte Pol.

Maar dan vreesde hij, dat de hovenier op het geluid zou naderen en hem ontdekken.

— Naar uw kot! Vooruit, koest! riep Pol.

De hond gehoorzaamde echter niet. Hij blafte

onophoudelijk en hield de wacht onder den boom. 't Werd onrustig rond Pol. Vogels vloegen angstig weg, verstoord door al dit ongevoon lawaai. Een zwarte gedaante fladderde boven den knaap, die eerst geweldig schrok; maar dit duurde slechts even.

— O, het is een vleermuis, zei hij.

Pol, een echte buitengast kende veel dieren. Hij wist, dat vleermuizen bij de schemering hun schuilplaats verlieten. Hier woonde er wel een, in een ruïne, een brok van een toren, die in het park stond als overblijfsel van een vroeger gebouw. Pol vreesde de vleermuis niet. Ze slaapt overdag en 's avonds begint ze jacht te maken op insecten. Ze is zeer nuttig. Menschen valt ze niet aan, al beweren sommigen, dat ze iemand in het haar vliegt, en dit niet meer loslaat. Dat zal wel eens gebeurd zijn bij een achtervolging in een kamer of een schuur, als een vleermuis angstig rondfladdert, een klap krijgt en half bewusteloos vast grijpt, wat ze beet kan krijgen. Vleermuizen zien bovendien nauwelijks een mensch, want hun gezichtsvermogen is zeer beperkt en ze handelen op 't gevoel, dat zeer scherp blijkt. Pol wist ook, dat vleermuizen 's Winters ergens aan een muur of zolder hangen en maanden slapen, terend op hun vet. En als die vetlaag niet dik genoeg is, ja, dan drogen de beestjes op.

Neen voor de vleermuizen was Pol niet bang, maar wel voor den hond, die koppig onder den boom bleef staan en soms huilde als een razende.

II.

In het deftig huis van den Elzenburg zaten intusschen mijnheer Volders, zijn zoon Frits en dochter Hendrika bij elkaar.

Mijnheer Volders was gedurende den dag als dokter werkzaam in een hospitaal te Brussel; tegen den avond kwam hij naar zijn landgoed hier bij het dorp, want hij wilde niet in de drukke stad wonen, sedert zijn vrouw gestorven was. Hendrika deed het huishouden met twee dienstboden. Frits studeerde aan de hoogeschool.

Te Elsloo dokterde de heer Volders dus niet; wel bood hij hulp als de dorpsgeneesheer eens afwezig was. Ook in den Winter vertoefde hij hier, al kon hij dan weinig in zijn grooten schoonen hof wandelen. Hij hield echter van de stilte.

— De hond blaft zoo, zei de heer Volders.

— Och, er zullen nog jongens aan den achtermuur kastanjes zoeken, meende Hendrika. Ze zijn er gek op. Ik zou ze wel eens een uurtje in den hof willen laten rapen.

— Neen, dat mag niet, wederveroer haar vader. Dan stonden ze den volgenden dag weer voor

de poort. Ik wil hier rust. Jef raapt de kastanjes bijeen en verkoopt ze; het is een voordeeltje voor hem en zoo is onze afspraak.

Er werd gebeld. Er kwam zelden bezoek op den Elzenburg en de heer Volders vroeg dan ook, wie er daar kon zijn. Leonie, de meid, ging naar de poort. Men hoorde haar voetstappen op de keitjes voor het huis. Ze kwam spoedig terug.

— Mijnheer, een jongen vraagt of ge dadelijk naar zijn broer wil komen zien, die erg ziek is geworden, zei ze. De dokter van het dorp is naar de stad.

— Wat scheelt er?

— Hevige pijn in zijn buik.

— Waar moet ik zijn?

— Bij Linter, tien minuten van hier. De jongen zal het u wijzen.

— Linter? Ik ken hier weinig menschen.

— De vader werkt aan de wegen.

Mijnheer Volders stond op; hij aarzelde nooit, als zijn hulp ingeroepen werd.

— Wil ik meegaan? vroeg Frits.

— Neen, neen, blijf liever bij Hendrika. Ze zit toch al den heelen dag alleen. We zullen dus wat later moeten eten. Misschien is het niet erg ginder. Wat te veel kastanjes gegeten, zeker!

Mijnheer Volders ging in de gang. Daar wachtte een jongen van een jaar of achttien.

— En wat scheelt uw broer? vroeg de dokter.

— O, mijnheer, Dries heeft geweldig zeer in zijn buik en ook in de zijde. Hij zegt, dat hij een stamp heeft gekregen van Pol Mielens.

— Dien ken ik niet.

— Het is de boef van Elsloo.

— Een groote man?

— Neen, een jongen van een jaar of vijftien, maar een nietwaard.

— Zijn de knapen aan het vechten geweest?

— Dat zal wel zijn, dokter. Maar zoo valsch stampen! Dries kwam hinkend thuis. Hij had al zeer. Moeder liet hem een kom warme melk drinken. Het beterde toen wat. Maar over een half uur voelde Dries de pijn weer en nu veel erger. Dokter Moeremans is naar Brussel.

— We zullen eens gaan zien.

Intusschen had mijnheer Volders zijn jas aangeetrokken. Hij haalde een kistje met instrumenten en stapte met den jongen mee over den donkeren binnenweg.

III.

Pol Mielens zat nog altijd in den boom. En nu vroeg hij zich angstig af, hoe lang hij hier nog zou moeten blijven. De hond wilde niet wijken.

— Karo! klonk het eindelijk.

— Daar is de hovenier, dacht Pol. Ik zal me

koest houden. Hij kan me niet zien. Hij zal den hond mee leiden en dan ben ik ook rap weg. Het wordt waarlijk tijd.

Jef trad nader.

— Wat is er, vriend? vroeg hij aan den hond, die hem heel goed scheen te verstaan, want het dier stak den kop omhoog.

En Pol hoorde tot zijn schrik den hovenier zeggen:

— Zit er iemand in den boom?

De hond kefte als antwoordde hij bevestigend.

— Hei, kom eens naar beneden? riep Jef. Ge zijt nu toch verraden.

Pol gaf geen adem. De hovenier moest maar denken, dat de hond zich vergiste, en dan zou hij hem wel naar zijn kot brengen.

Doch Jef wist te goed, dat Karo geen ijdele blaffer was! Deze maakte niet zulk een gerucht zonder ernstige reden.

— Heidaar, kom eens uit den boom... ik houd den hond vast! herhaalde de hovenier.

Pol zweeg nog.

— Ja, ge kunt denken, dat ik me zelf zal verklappen, dacht hij.

— Toe, toe, gebaar niet, dat ge me niet hoort! hernam de hovenier. 't Is te donker om u te zien en een lantaarn en een ladder haal ik niet voor u. Wilt ge koppig blijven zitten, dan laat ik

den hond hier ook. 't Is een teeken, dat ge u niet bekend wilt maken en een erger deugniet zijt dan een straatjongen. Hoe is het, antwoordt ge?

— Nooit! zei Pol bij zich zelf. Ge zult het eer moe worden dan ik. Ik heb den tijd om te wachten.

— Dus ik heb met een boef te doen, hernam Jef. Karo, hier blijven! Ik telefoneer om de gendarmen. Wie weet welk een gevaarlijken vagebond we pakken.

Pol schrok. Van gendarmen moest hij niets hebben. Die hadden hem al meermaals vermaand.

Plots veranderde hij van houding.

— Ik zal naar beneden komen, riep hij.

— Ha, ge vindt uw tong terug!

— Maar kan de hond niet bijten?

— Kunnen, o ja! Hij heeft scherpe tanden. Als ik hem bij zijn halsband vasthoud, doet hij niets. En ik zal hem bedwingen, zoo ge voor mij blijft staan, dat ik kan zien wie ge zijt. Loop dsu niet weg! Karo is rapper dan gij!

Pol achtte zich in een gevaarlijken toestand. Hij moest echter wel gehoorzamen en weldra bengelde hij aan den ondersten tak.

— Laat u maar vallen, zei Jef. Het is niet hoog.

Bom... Pol stond op zijn beenen. Karo grolde, maar de hovenier hield hem stevig vast,

— Nu naar ons huis gemarcheerd! Hier kan ik uw gezicht niet zien, zei hij.

— Ik ben Pol Mielens. O, laat me weggaan!

— Pol Mielens, de boef van Elsloo. Daarvan wil ik me toch overtuigen. En hoe zoudt ge anders vertrekken dan door de poort?

— O, ik kan over den muur!

— Neen, neen, ik wil niet, dat ge armen of beenen breekt. We kruipen hier niet over muren. Er is een poort om in en uit te gaan. Dus naar huis... het huis van mijnheer Volders wel te verstaan. En vlak voor me blijven... anders, pas op voor Karo! Hij zou dieper bijten dan uw broek.

Gedwee gehoorzaamde Pol. Hij volgde een der lanen en kwam aan de woning.

— Treed maar binnen, zei Jef. Als ge toch zoo brutaal zijt om op den Elzenburg te komen, moogt ge ook de keuken eens zien.

— O, toe, laat me weggaan! Ik zal het nooit meer doen! smeekte Pol.

— Naar binnen en rap! Hoor Karo een grollen! Hij is kwaad op u.

Jef duwde een deur open. Angstig begaf Pol zich in huis. Hij vreesde voor de gevolgen. De hovenier had van gendarmen gesproken.

Leonie en Elza, de meiden, waren in de keuken bezig het avondmaal te bereiden. Ze keken verschrikt op toen ze Jef hoorden roepen:

— Ik breng u hier een dief, dien ik in den hof gevangen heb genomen.

Maar dan zagen ze, dat het een jongen was en hun ongerustheid verdween.

— Dat is Pol Mielens, zei Leonie, die op Elsloo geboren was en er bijna alle menschen kende.

— Ik kom seffens! sprak Jef, en hij legde den hond vast.

Pol stond bedremmeld in de groote, heldere keuken, die bijna zoo groot was als heel zijn ouderlijk huisje.

— Wat deedt gij in den hof? vroeg Elza.

— Kastanjes rapen.

— Maar dat moogt ge toch niet!

— En hoe zijt gij er geraakt? wilde Leonie weten.

— Over den muur gekropen.

— Met een leer?

— Neen, met een koord.

— Hoe kan dat? Och, ja, gij durft alles, ge zijt de boef van Elsloo.

Jef riep Hendrika en Frits en vertelde hun, welk een vangst hij gedaan had. De dochter en zoon kwamen naar de keuken.

— Wel, gij deugniet! schoot Frits nijdig uit.

Pol moest nu vertellen, hoe hij in den hof was gedrongen. Hij sprak schuchter. Hendrika kreeg medelijden met hem.

— Beloof, dat ge het nooit meer zult doen en dan moogt ge naar huis gaan, zei ze.

— Neen, neen, wedervoer haar broer, hij blijft hier tot vader er is. We mogen niet te zwak zijn. Vandaag in den hof stelen en morgen in huis! Nu weten we waarom Karo zoo blafte.

— De roefel heeft zijn zakken vol kastanjes, zei Jef, die Pol aftastte. Allo, laad uit! beval hij.

— Och, laat ze hem maar behouden! sprak Hendrika.

— Gij zoudt den diefstal aanmoedigen, beweerde Frits.

En Pol moest zijn buit weer afstaan. Tries-tig keek hij naar jufvrouw Volders, hopen-d, dat zij zijn invrijheidsstelling zou bewerken. Maar Frits wilde daarvan niet hooren. En Pol moest op een stoel zitten. Hij keek eens rond. Het rook hier goed. Uit potten en pannen stegen dampen op.

— Zulk lekker eten en dan spreken ze op een beetje kastanjes! bromde Pol bij zich zelf.

Hendrika en Frits keerden in de kamer terug. Jef bleef als gevangenbewaker in de keuken.

— Ze moesten u allang in de verbetering-schoon gestoken hebben, zei hij tot Pol. Ze noemen u den boef van Elsloo en ge verdient dien naam. Ja, ik weet het wel, dat ge overal leelijke streken uithaalt. Emmers water omver stam-

pen als de vrouwen schuren, paarden bang maken, aan rijtuigen en wagens hangen. En stelen ook! Kan het missen. Zulk een zatlap van een vader!

— Zwijg over mijn vader! snauwde Pol.

— O, wil mijnheer mij nog kommandeeren ook?

— Niemand hoort gaarne kwaad van zijn vader! zei Leonie.

— Ieder weet toch, dat Mielens meer drinkt dan werkt!

— Dat gaat u niet aan! zei Pol.

— Waar is mijnheer heen? vroeg de hovenier.

— Geroepen bij Linter. Er is daar iemand ziek, antwoordde Leonie. Hij zal wel seffens terug keeren.

Zoo zat Pol Mielens nu gevangen.

IV.

Dokter Volders was geschrokken, toen hij Dries Linter onderzocht.

Hij wist nu al, dat Pol Mielens den jongen een hevigen schop had gegeven.

— Uw zoontje moet seffens naar het hospitaal te Brussel, zei hij tot de ouders.

Deze keken hem ontsteld aan.

— Een operatie zal waarschijnlijk noodig zijn. Maar ze zullen ginder den jongen met X-stralen onderzoeken, dan kunnen ze in zijn lichaam kijken, hernam de heer Volders. Het is een ernstig geval.

— O, zal Dries sterven! kreet de moeder schreiend.

— Ik wil hem naar Brussel zenden, opdat hij er zou genezen, vrouwtje. Houd goeden moed! 't Is een ongelukkige schop geweest. Luister, ik zal om een ziekenauto telefoneeren. Leg schoon goed gereed.

De dokter had de pijn door een poeder verzacht en Dries was nu wat verdoofd. Hij lag te bed in een kleine, lage zijkamer, waar het benauwd rook.

— Straks kom ik dus met de auto mee, zei de heer Volders.

Hij spoedde zich naar huis. Hij vertelde vlug aan Frits en Hendrika, wat er aan de hand was en telefoneerde naar het hospitaal waartoe hij behoorde. Men moest met de ambulance-auto eerst naar den Elzenburg komen.

Frits zei nu, dat er een gevangene in de keuken zat. Zijn vader luisterde verstrooid. Hij dacht aan den zieken knaap. Maar de naam Pol Mielens trof hem.

Mijnheer ging naar de keuken.

— Mijnheer, hier zit een jonge dief, de boef van Elsloo, zei Jef, fier op zijn aanhouding.

— Zijt gij Pol Mielens? vroeg de dokter.

— Ja, antwoordde de knaap zeer zacht.

— Hebt gij met Dries Linter gevochten?

— Ja.

— En hem geschopt! Dries is erg ziek en moet naar het hospitaal te Brussel. Misschien sterft hij er wel van. Jongen, jongen, zoo geweldig zijn!

Pol boog het hoofd.

— Hij moest mijn vader maar niet voor een dronkaard uitgescholden hebben! riep hij uit, en zijn oogen flikkerden.

— Een brutale mond, mijnheer! merkte Jef op.

— Dat was leelijk van Dries, hernam de heer Volders. Maar hem zoo stampen! En wat deedt ge in mijn hof?

— Kastanjes rapen.

— Hij is over den muur geklommen, mijnheer. Ik hoorde Karo zoo blaffen en ik meende, dat er een vagebond rond het hof sloop. Ik liet den hond los. Als een landlooper dat gewaar wordt trekt hij er vandoor. Maar Karo blafte nog luider. Ik ging zien en deze nietwaard zat in een boom. Hij durfde er niet uit te komen voor den hond.

— En zoo hebt ge den jongen toch gepakt, zei de heer Volders, die nu geen geduld had om naar een lang verhaal te luisteren. Pol, vervolgde hij, blijf van andermans goed weg. Ga nu naar huis! God geve, dat Dries geneze!

De hovenier was teleurgesteld. Hij vond, dat mijnheer niet streng genoeg was. Hij moest liever de politie halen!

Leonie liet Pol uit. De knaap verdween spoedig. Maar hij voelde zich toch niet verlicht. Wat had die mijnheer van den Elzenburg verteld? Dat Dries Linter erg ziek was van den schop in zijn lenden en naar het hospitaal te Brussel moest.

— O, dan zal zijn vader naar de gendarmen gaan, dacht Pol. Ik moet maken, dat ik weg kom.

Maar waarheen? Op familie in 't ronde moest hij niet rekenen. Die zou hem terug brengen.

— Ik trek ver van hier, besloot Pol. En ik zal mijn kost wel bedelen. Ik laat me niet pakken.

Hij ging in de richting van het bosch. Daar was het nu akelig stil. Maar Pol gaf er niet om. Hij had 's nachts wel meer in het woud gezworven, als hij vader moest helpen om hazen te strikken, want Mielens stroopte ook.

Na een half uur stond de ambulancie-auto reeds voor den Elzenburg. Mijnheer Volders had haastig gegeten. Hij wilde zelf mee rijden naar Brussel. Altijd was hij vol toewijding in zijn vak.

— Ik keer straks met een taxi terug, zei hij tot zijn kinderen.

Hij zou voor al die hulp niets rekenen aan de ouders van Dries. Mijnheer Volders was rijk en dikwijls liefdadig.

Hij nam nu plaats naast den chauffeur, terwijl een verpleger binnen in den wagen zat, waar een rustbed zoo gesteld was, dat het bijna niet schokte. De dokter wees den weg en weldra stopte de auto voor het huisje van Linter. Buren kwamen toegelopen en hoorden, wat er gebeurd was.

Mijnheer Volders leidde zelf het vervoer van den zieken knaap, die nog altijd verdoofd was.

— O, mag ik mee! smeekte de moeder.

— Dat kan niet. Het hospitaal is nu niet open voor bezoekers. En ge zoudt toch niet bij uw zoontje kunnen blijven, straks breng ik u nog nieuws. Bid hier voor uw jongen! sprak de heer Volders.

Voorzichtig werd Dries op de rustbank gelegd.

— Och, mijn jongen! kreunde vrouw Linter. Misschien zie ik hem niet meer levend terug.

De auto werd gesloten. De verpleger zat nu naast Dries. De omstanders hielden zich zeer stil. Dit overbrengen van een zieke naar een hospitaal maakte altijd indruk. 't Lijkt voor veel menschen als de voorbode van den dood. En toch hebben ze ongelijk. Juist in het hospitaal of in een kliniek vindt de kranke dikwijls redding.

De ambulancierwagen vertrok. Even nog verlichtten de groote lantaarns den landelijken weg.

Toen babbelden de bureu en spraken ze heftig over Pol Mielens, dien boef van Elsloo. Ha, vader Linter moet maar dadelijk naar de gendarmen gaan en den geweldenaar aanklagen. Het werd tijd, dat de nietwaard een strenge straf kreeg.

Vader Linter wilde echter eerst eens hooren, hoe het bij die vechtpartij toegegaan was. Hij wist, dat Dries ook ruw kon zijn, al dacht hij nu met innig medelijden aan zijn zoontje. Hij begaf zich naar het huisje van Mielens.

Daar wachtten de ouders nijdig op Pol. Vader, die nu niet dronken was, had al opgespeeld, omdat zijn zoon uitbleef. Hij beweerde, dat zijn vrouw die zwerftochten moest beletten. En de moeder bromde, dat haar man zelf het slecht voorbeeld gaf, door dikwijls heele avonden in de

herberg te zitten. Zoo was het weer ruzie geweest tot groote ergernis van Lies, die verdriet voelde over deze oneenigheid.

De kleinere kinderen lagen al te bed.

Er werd geklopt en Linter trad binnen.

— Is Pol thuis? vroeg hij.

— Neen! Weet ge iets van hem? vroeg Mielens.

— Hij heeft onzen Dries zoo geweldig gestampt, dat de jongen naar het hospitaal te Brussel is gebracht.

De ouders keken Linter verschrikt aan. Maar Lies zei heftig:

— Het is de schuld van Dries zelf; hij schold vader voor een dronkaard. Ik was er bij. En toen werd Pol kwaad. Ze hadden al gevochten, omdat Dries mijn broer treiterde.

— Ik weet van niets! kloeg moeder. Pol is na school nog niet thuis geweest.

Linter vertelde hoe Dries over pijn geklaagd had en de dokter bij hem was geweest.

— En wat zal het in het hospitaal zijn! vervolgde hij. Dries is voorzeker erg gekwetst. Pol weet het vaneigen al en steekt zich ergens weg. We zullen afwachten wat er met mijn jongen gebeurt.

Kwaad vertrok Linter.

— O, die nietwaard, die schavuit. Ik zal Pol een ongeluk slaan! dreigde Mielens.

— Schaam u liever! Waarom heeft de jongen Dries gestampt? Omdat hij u niet wil hooren uitschelden voor een dronkaard! Zooveel hart toont hij nog. Om u wordt hij getreiterd door de kinderen! zei de vrouw.

Mielens antwoordde niet meer. Hij stak in het achterhuis een lantaarn aan en ging in het stalletje en schuurtje kijken, of zijn jongen er niet verscholen zat. Maar hij ontdekte Pol niet. En nu voelde Mielens diep het verwijt van zijn vrouw. Pol had hem verdedigd, den vader, die dikwijls dronken thuis kwam en dan vrouw en kinderen sloeg. Mielens bekende, dat hij zelf een nietwaard was.

De ouders wachtten nu op Pol. Moeder schreide van angst. Ze zei, dat ze dit leven niet langer kon uithouden. Mielens zweeg en voelde wroeging.

VI.

Pol trok verder het bosch in. Er heerschte diepe stilte tusschen de rijen beuken. Er was geen wind vanavond. Soms klonk er ergens getromp van een auto, die over een der lanen in de richting van Brussel, Tervuren of Boschvoorde reed.

Pol had weer honger. Maar hier stonden geen hoeven, waar hij een boterham kon vragen. Hij

begon dan aan zijn kastanjes te knabbelen. Zoo slenterde hij eigenlijk doelloos rond. En hij dacht aan Dries. Die lag nu in het hospitaal te Brussel. En de heer van den Elzenburg had gezegd, dat hij misschien wel sterven zou. Pol voelde spijt over zijn geweld en er kwam medelijden voor Dries bij hem op.

— Maar ik ga niet naar huis, zei hij weer. De gendarmen zouden me vast zetten. Ik trek naar het Walenland. Ik kan al werken op het land.

Hij wist, dat hij te Waterloo zou komen, als hij steeds verder ging. En ginder begon de Waalsche streek al.

Plots slaakte Pol een gil. Twee gendarmen stonden voor hem en een flitste een electriche lantaarn aan.

— Manneke, wat doet gij nog zoo laat in het bosch? vroeg hij.

Pol was te onthutst om dadelijk een leugen te verzinnen.

— Ik ben weggelopen, zei hij.

— En waarom?

— Ik heb Dries Linter gestampt!...

— Ha, ik ken u! De jongen van Mielens hé?

— Ja.

— Kom maar mee! In het bosch kunt ge toch niet slapen en wegloopen, dat leidt tot niets goeds.

Onderwege moest Pol alles vertellen. Het waren gendarmen, die ook op Elsloo dienst deden. Ze brachten Pol naar zijn huis en vertelden aan de ouders waar ze hem aangetroffen hadden. Nu begon de jongen te schreien. Dat deed hij zelden.

— En ge hebt Dries Linter zoo gestampt! sprak moeder.

— Het was, omdat hij op vader schold! kermde Pol.

Vader Mielens boog beschaamd het hoofd. De gendarmen zeiden, dat ze alles nader zouden onderzoeken en gingen heen. Mielens was nu niet geweldig. Pol had plots geen honger meer en kroop bedroefd in bed.

De gendarmen begaven zich naar Linter en ondervroegen de ouders. Ze waren er nog, toen een taxi stil hield. Mijnheer Volders stapte er uit. Hij vertelde, dat hij juist gegist had en Dries geopereerd moest worden. Dat zou morgen geschieden. Hij sprak vader en moeder moed in. Buiten praatte hij nog even met de gendarmen. Deze vertelden hem, hoe ze Pol Mielens in het Zoniënbosch aangetroffen hadden.

VII.

In het dorp vertelde men, dat Dries Linter na de operatie in zeer gevaarlijken toestand verkeerde, Zijn ouders waren naar Brussel om hun jon-

gen te bezoeken. Het kon wel sterven worden. Mijnheer Volders had ze in een auto gehaald.

Dit nieuws werd druk besproken. En burens vertelden het ook bij Mielens. Pol durfde nu zelfs niet naar school te gaan. Hij verdook zich voor de menschen. Hij was bang, dat de gendarmen hem zouden halen. Hij vond het vreeselijk, dat Dries zoo ernstig ziek was.

In den namiddag kwamen er drie heeren met twee gendarmen. Pol zat bevend in huis. Een der heeren ondervroeg hem over de vechtpartij. Ook Lies moest getuigen en dan andere jongens roepen, die bij de ruzie tegenwoordig waren geweest. Zoo deed het gerecht een onderzoek. Maar het nam Pol toch niet mee.

— Stil bij uw ouders blijven, sprak de rechter. Als ge probeert weg te loopen, vinden we u toch en dan moet ge in de gevangenis.

Pol waagde zich zelfs niet op straat. Zijn vader toonde zich kalm. Hij sprak nu niet van straffen en slaan.

Tegen den avond kwam een jongen aan de deur roepen, dat Dries Linter dood was. Pol beefde over al zijn leden. Hij kroop angstig op den zolder en barstte in tranen uit. Dries Linter dood! Hoe vreeselijk.

— Ik ben zijn moordenaar! kreunde Pol.

Hij was niet alleen bang voor opsluiting, maar hij voelde ook diep het verschrikkelijke van zijn

daad. Zoo had hij het niet bedoeld, toen hij dien schop gaf. En hij bedacht hoe Dries nu roerloos in het hospitaal zou liggen, met zijn ouders, broers en zusters, weenend rond hem. Men zou Dries naar hier overbrengen en begraven. De schoolkinderen moesten dan mee naar de kerk en het kerkhof en ieder zou zeggen: « Pol Mielens heeft Dries vermoord ».

De knaap kromde zich van angst. Zijn vader liep even radeloos achter zijn huisje rond. Pol had Dries gestampt... en hij deed het, om zijn vader te verdedigen.

— Mij, de zatlap, de nietwaard! mompelde Mielens. Nooit heb ik mijn kinderen een goed voorbeeld gegeven. Niet Pol, maar mij moesten ze in het kot steken.

Wat later kwam Hendrika Volders naar het huisje.

— Ik zou Pol eens willen spreken, zei ze.

— O, hij zit op den zolder. Hij heeft zulk een verdriet, omdat Dries Linter dood is.

— Maar dat is niet waar! Ik kom van het hospitaal. Vanmiddag was er een groote verbetering in den toestand van Dries en mijn vader zegt, dat hij beter zal worden.

Lies sprong blijde de trap op.

— Pol, Dries is niet dood! Hij zal genezen! riep ze luid.

De jongen kwam haastig naar beneden.

— Wie heeft gezegd, dat Dries dood zou zijn? vroeg Hendrika.

— Een jongen kwam het aan de deur roepen, antwoordde vrouw Mielens.

— O, dat is een kwaad gerucht, omdat Dries vanmorgen zeer zwak was. En ja, toen vreesde mijn vader, dat hij zou sterven. Maar vanmiddag is Dries veel gebeterd. Hij zal genezen.

Dat klonk Pol heerlijk toe!

— Bid veel voor Dries, zei Hendrika.

Ze was gekomen, om eens te zien, hoe Pol hier woonde. Ze sprak met moeder Mielens, die het niet verzwegen, hoe haar man veel dronk en zich erg ruw kon aanstellen. Hendrika had veel met haar vader over Pol gepraat. De jongen leefde in een slechte omgeving. En hij zou, zelfs, indien hij zich beteren wilde, op Elsloo toch als een boef beschouwd worden. Hendrika had hier en daar gehoord, dat Pol ook wel goede karaktertrekken vertoonde. Hij moest elders opgevoed worden. Het gerecht hield zich met zijn geval bezig. Dat wist mijnheer Volders. En hij wilde vermijden, dat de knaap door gendarmen weggeleid zou worden.

Hendrika had nu allerlei inlichtingen. Mijnheer Volders sprak tot een rechter, die zich met verwaarloosde kinderen bezig hield. En een week later werd Pol Mielens door Hendrika naar een kostschool in de omgeving van Brussel gebracht.

Hij zou wel liever thuis gebleven zijn, maar gedwee reisde hij toch mee.

Dries Linter genas. Pol kon op de school veel leeren. De Staat betaalde de onkosten. Vader Mielens had ook een harde les gekregen. Hij wilde den drank laten, al kostte het hem strijd.

Na een tijd was Pol gaarne op die school. Hij volgt er nu de vaklessen voor timmerman en zijn meesters zijn overtuigd, dat de voormalige «boef van Elsloo » een flink man zal worden.

EINDE

Nr 426 is:

DE VERRADER VAN AUBEL,

door A. Hans.
